

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **X. S.**
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 13. ledna 2020, č. j. OAM-465/LE-LE05-LE05-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v plném rozsahu.
3. Hlavním motivem jím podané žaloby byla obava z jeho návratu do Kosovské republiky. Tvrdil, že mu tam bylo vyhrožováno. Žalobci mělo být také řečeno, že pokud se do vlasti vrátí, bude zabit.
4. Ve vztahu k pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který s ním byl proveden dne 17. 12. 2019, žalobce popřel, že by v jeho rámci učinil určitá vyjádření. Konkrétně neměl uvádět, že jej katolické náboženství nezajímá a že jej nepraktikuje.
5. V doplnění k žalobě (které podal ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16) zopakoval, že příslušný správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 16 odst. 2 zákona o azylu, jako i s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pokud zamítl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nedůvodnou, a to z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu příslušným správním orgánem.
6. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný vycházel při svém rozhodování zejména z výsledku žaloby, který byl proveden dne 17. 12. 2019, jako i z hodnocení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Kosova, jako bezpečné země původu ze dne 29. 5. 2018, z Výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání ze dne 13. 3. 2019 a ze zprávy Evropské komise o Kosovu ze dne 17. 4. 2018. Tento postup shledává žalobce v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Zejména proto, že se obává, že v případě neudělení mezinárodní ochrany a následného nuceného vycestování do jeho země původu, bude v zemi původu pronásledován pro své náboženské vyznání (před mnoha lety konvertoval od islámu ke katolicismu).
7. Doplnil, že je etnickým Albáncem, kteří jsou z většiny muslimského vyznání. Z materiálů, z nichž vycházel žalovaný, ovšem vyplývá, že Kosovo čelí problémům spojeným s nedodržováním svobody náboženského vyznání, problémům týkajícím se projevů náboženského vyznání, konfliktům a případům pronásledování příslušníků náboženských menšin. Považuje tak za zjevné, že pronásledování z důvodu náboženského vyznání je v zemi jeho původu značným problémem, což on sám prokázal ve výpovědi ze dne 17. 12. 2019.
8. Ve vztahu k této problematice odkázal na další podklady a zdroje, které informují o konfliktech mezi náboženskými menšinami v Kosovu (např. Die Morina, Religious Extremism Has Grown in Kosovo, UN Study, Valerie Plesch, Muslim Kosovars rediscover their long-forgotten Roman Catholic Roots ad.)
9. Žalobce uzavřel, že nejen obsah spisového materiálu, ale i jeho výpověď a výše uvedené skutečnosti dostatečně prokazují, že jsou v jeho případě minimálně důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu o tom, zda li mu v zemi původu hrozí pronásledování z důvodu jeho náboženského vyznání. Žalobce současně shledal, že je jeho žádost důvodná a jsou zde důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
10. Dále namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož nemá podporu ve spisovém materiálu. V závěru navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc k novému projednání.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 2. 2020 popřel oprávněnost žalobních námitek a projevil nesouhlas s podanou žalobou. Je toho názoru, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu, je také patřičným způsobem odůvodněno.
12. Zopakoval, že podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se žádost o mezinárodní ochranu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Doplnil, že žalobce je státním příslušníkem Kosovské republiky (dále také „Kosovo“), přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, považuje Česká republika v současnosti Kosovo za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
13. Žalovaný následně nesouhlasil s popřením žalobce, že během pohovoru ze dne 17. 12. 2019 řekl, že ho nezajímá katolické náboženství a že svou víru nepraktikuje. Odkázal na stranu 3 protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále uvedl, že žalobce byl dotázán, zdali požaduje, aby mu byl celý pohovor přetlumočen za účelem kontroly, přičemž ten sdělil, že to není potřeba a že si protokol přečte sám. Na dotaz žalovaného nevzněl ani žádné námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru. Vzhledem k těmto skutečnostem je žalovaný toho názoru, že je tato námitka účelová.
14. Žalovaný konečně setrval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, zákonné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Je přesvědčen, že žalobní argumentace není způsobila zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. V tomto směru odkázal žalovaný na obsah správního spisu. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

15. Po zahájení přednesla zástupkyně žalobce podrobně obsah žaloby na č. l. 1 a zejména obsah jejího doplnění na č. l. 49-50 soudního spisu.
16. Pověřený pracovník žalovaného nebyl přítomen (ač byl řádně předvolán), proto soud konstatoval obsah jeho vyjádření na č.l. 9. Poté seznámil soud přítomné s podstatnými okolnostmi projednávané věci.
17. Zástupkyně žalobce poté, na dotaz soudu, nevznela žádné další návrhy na doplnění dokazování. V závěrečném návrhu se odkázala na písemný žalobní petit obsažený v doplnění žaloby na č. l. 49-50 soudního spisu.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Předesílá, že žalobce (a pot. jeho právní zástupce) postupovali v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které stanovuje, že žaloba musí kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov.

usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 65/2017 – 49). Uplatnění alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu nepředstavuje podmínku řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale zvláštní náležitost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona. Absence takovéto náležitosti se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 téhož zákona. Soud pro odstranění této vady stanoví lhůtu odpovídající zbývajícím částem lhůty pro podání žaloby. Krajský soud má za to, že žaloba, ač byla stručného obsahu, této povinnosti dostala, proto také nebylo nutné, aby žalobce vyzýval k doplnění žaloby. Bylo postaveno najisto, čeho se žaloba týká, co sleduje a co žalobce namítá. Dlužno dodat, že závěry zde učiněné byly zároveň spojeny s určitým skutkovým tvrzením, resp. jinak obecný odkaz byl konkretizován na individuální věc. Žalobce se přesto rozhodl žalobu doplnit, avšak podání jeho právního zástupce nelze shledat jako *noviter reperta*, jelikož pouze specifikoval již předestřené námítky a azylový příběh žalobce. Šlo tak o rozvedení skutečností popsaných žalobcem v žalobě a označení listin, které prokazují předmětná pochybení žalovaného. Krajský soud proto přistoupil k meritornímu projednání věci, přičemž bral v potaz nejen obsah žaloby, ale i obsah jejího doplnění.

19. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že během výkonu trestu odnětí svobody ve věznici ve Valdicích podal žalobce dne 31. 10. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 17. 12. 2019 poskytl k předmětné žádosti bližší údaje. Je státním příslušníkem Kosova albánské národnosti, katolík, je svobodný, bezdětný. Politicky se neangažoval a přiznal, že v minulosti používal falešné jméno i falešný kosovský pas. Z Kosova odjel v roce 1992 autem až do Rakouské republiky, kde požádal o azyl. Po měsíci, který zde strávil, jej ale zavřeli. Po propuštění odešel do České republiky. Strádal v České republice a Rakousku. Od roku 1994 pobýval již konstantně v České republice, a to až do roku 2007. Následně odjel do Chorvatské republiky, kde zůstal až do roku 2015. V tomto roce opět vycestoval do České republiky a již zde zůstal. O mezinárodní ochranu již v České republice žádal, ale pod falešným pasem/totožností. Jeho zdravotní stav je dobrý. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu bylo to, že: „v Chorvatsku v roce 2008 konvertoval z islámu na křesťanství a je z něj katolík“.
20. Doplnující pohovor k předmětné žádosti byl proveden téhož dne. Žalobce potvrdil, že k tomuto dni nedisponuje žádnými doklady, nikdy neměl pas, pouze občanský průkaz, ale ten zanechal v Rakouské republice. Vždy používal falešné doklady, nejprve falešný český pas, poté i falešný chorvatský pas. Bylo to tak pro něj jednodušší. Zopakoval, že od roku 1992 v Kosovu nebyl. Vycestoval na občanský průkaz. Na vyřízení kosovských dokladů rezignoval, jelikož již disponoval těmi českými a chorvatskými, jak uvedl shora. Na kosovský pas by nemohl cestovat, potřeboval by vízum. Při odjezdu z Kosova neměl žádné problémy při hraniční kontrole apod. Motivace jeho odjezdu v roce 1992 bylo vyhnout se povinnému vojenskému výcviku, jelikož mu přišel povolávací rozkaz. Tehdy všichni věděli, že bude válka, měl by problémy, kdyby šel na vojnu. Jiný důvod pro odchod z vlasti neměl, neměl zde ani jiné problémy, nebyl zde trestně stíhán. V České republice byl třikrát odsouzen za trestné činy. Trestán byl i v Rakouské republice. Žádost o udělení mezinárodní ochrany souvisí s konvertováním z islámu ke katolictví (v roce 2008). Katolické náboženství nepraktikuje, nezajímá ho. Konvertoval, protože se chtěl v Chorvatsku oženit, ale byla tam albánská komunita, která s tímto činem (konverzí) nesouhlasila a měl s nimi problémy i kvůli jeho plánovanému sňatku. Nezná jejich motiv, ale přestěhoval se raději do Záhřebu. Jakmile jeho snoubenka zjistila, co je zač, rozešla se s ním. Celkem žil asi 9 měsíců ve Splitu, kde prodával ovoce, a 8 let

v Záhřebu, kde pomáhal na stavbách. Z Chorvatska odešel proto, aby před Albánci utekl. Ti mu nadávali a vyhrožovali. Kromě slovních útoků ale žádné jiné problémy neměl. V Chorvatské republice nepožádal o azyl, protože „*s úřady nechtěl nic mít*“. Navíc tam pracoval a měl ty falešné doklady. Žalobce nepřemýšlel, že by se k islámskému náboženství vrátil, má ale za to, že mu kvůli katolictví v Kosovu hrozí „*asi to nejhorší*“, jelikož mu sestra říkala, aby se již do Kosova nevracel. Nevěděl proč, ale zřejmě ho tam někdo hledal. Žalobce potvrdil konstatování žalovaného, že v Kosovu je hodně katolíků, asi 20 – 30 %, on sám nechápe, proč by měl mít kvůli své víře problémy. „*Jsou tam normálně katolíci a problémy nikdy neměli.*“ Usuzoval, že změna nastala zřejmě po válce. Strach má žalobce z Albánců ze Splitu z trhu. Do Kosova se nechce vrátit, žádné podklady pro doplnění své žádosti neměl.

21. Ve správním spisu byly dále založeny materiály, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kosovu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP MV ČR: Hodnocení Kosova jako bezpečné země původu ze dne 16. 9. 2019, Výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání ze dne 29. 5. 2018 a Zprávy Evropské komise o Kosovu ze dne 17. 4. 2018.
22. Možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána dne 19. 12. 2019. Žalobce se s citovanými materiály seznámit nechtěl, stejně tak nenavrhoval žádné doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí a niče nového neuváděl. Zopakoval, že se do Kosova vrátit nechce.
23. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
24. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.
25. Vzhledem ke shora uvedenému se krajský soud nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě.
26. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze

své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).

27. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo. Krajský soud po pečlivém přezkumu věci shledal, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Je tomu tak zejména proto, že žalovaný si opatřil informace o zemi původu žalobce, které lze považovat za aktuální a rovněž v souladu s požadavky, které na něj jsou kladeny kvalifikační směrnici, konkrétně s čl. 8 odst. 2, který stanovuje, že: „Při posuzování otázky, zda nemá žadatel opodstatněný důvod se obávat pronásledování ani mu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy či zda má v části země původu přístup k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu v souladu s odstavcem 1, přihlížejí členské státy při rozhodování o žádosti k celkové situaci panující v dotyčné části země a k osobní situaci žadatele v souladu s článkem 4. Členské státy proto zajistí, aby z příslušných zdrojů, jako je úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, získávaly přesné a aktuální informace.“ Jak zároveň vyplynulo z odůvodnění napadeného rozhodnutí, zabýval se i stěžejními událostmi a námitkami, které žalobce předestřel a které byly relevantní ve smyslu tzv. zkráceného řízení dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Námitka žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nemůže obstát.
28. Samotné podmínky pro učinění závěru o zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany upravuje ustanovení § 16 zákona o azylu. Jeho odstavec 2 stanoví, že: „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
29. Krajský soud znovu upozorňuje, že posuzování nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tzv. zkráceným řízením. V tomto případě musí být rozhodnuto nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí podrobnějších údajů k žádosti. Dlužno dodat, že této povinnosti žalovaný dostal a rozhodl v zákonné lhůtě. Zároveň je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze a rychlosti tohoto řízení platí, že u rozhodnutí vydaných podle § 16 zákona o azylu přezkoumává správní orgán i soud pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a zákona o azylu. „*Jakkoli tak neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, jejichž žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, začasto v žalobě a následně v kasační stížnosti zdůvodňují, proč u nich byly dány důvody podle § 13 či § 14 azylového zákona, popřípadě dodávají zcela nová tvrzení, jež mají dokazovat jejich odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 azylového zákona, soud může posuzovat již jen to, zda bylo namíste jejich žádost na podkladě tvrzení v ní obsažených zamítnout podle § 16 azylového zákona či nikoliv*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 1 Azs 8/2003 - 90).
30. Soud byl proto v rámci přezkumu omezen na zodpovězení otázky, zda si žalovaný opatřil dostatečné podklady pro zjištění skutkového stavu věci a zda mohl, na základě tvrzení žalobce učiněného v průběhu správního řízení, konstatovat nedůvodnost jeho žádosti. Shodné závěry zastává i Nejvyšší správní soud: „*Pokud stěžovatelka pouze obecně namítá, že krajský soud i správní orgán nesprávně posoudily právní otázku, zda lze na její*

případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a že správní rozhodnutí neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu, posoudí Nejvyšší správní soud, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 7 Azs 52/2003 - 44). Nadepsaný soud má za to, že závěry plynoucí z citované judikatury jsou příléhavé i k předmětné věci, a to i v kontextu samotného smyslu a cíle, který na toto zkrácené řízení klade právní úprava.

31. Odstavec 2 ustanovení § 16 zákona o azylu upravuje oprávnění zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou. Předpokladem pro aplikaci tohoto institutu je zařazení daného státu na seznam bezpečných zemí původu (více viz k § 86 odst. 4 zákona o azylu). Je proto zcela v dikci žadatele o udělení mezinárodní ochrany, aby prokázal, že konkrétně v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Vzhledem k tomu, že je vždy prováděn pohovor, nejlepší příležitostí je uvést případné obavy či předložit důkazy právě během pohovoru [srov. obdobně C-69/10 Brahim Samba Diouf (zrychlené řízení)]. Jak bylo nastíněno shora, v případě aplikace bezpečné země původu se dále neposuzuje, zda by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a citovaného zákona, protože toto zkoumání je nadbytečné. V tomto ohledu prošla hodnocením daná země původu při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při jeho pravidelném přezkumu či aktualizaci.
32. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Krajskému soudu v tomto směru nevystaly žádné pochybnosti. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Kosova, které je v souladu s ustanovením § 2 bod 14 vyhlášky č. 328/2015 Sb. (dále také jen „vyhláška“) považováno Českou republikou za bezpečnou zemi původu. Závěr o tom, že Kosovo je bezpečnou zemí, plyne nejen z předmětné vyhlášky, ale rovněž z materiálů, které založil žalovaný do správního spisu. Dlužno dodat, že tyto podklady vychází z více než 18 zdrojů, které své závěry opíraly o situaci, která panovala v Kosovu od roku 2017. Jednalo se tak o zcela aktuální materiály, které vycházely ze zdrojů, na něž odkazuje čl. 8 odst. 2 tzv. kvalifikační směrnice. Podmínka tzv. bezpečné země byla tedy bezesporu v daném případě naplněna.
33. Druhou podmínkou pro konstatování zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
 1. Podle žalobce měla být jeho žádost posouzena meritorně se zřetelem k okolnostem, jež v průběhu správního řízení uváděl, tj. pronásledování pro jeho náboženské vyznání. Má za to, že on sám předložil ve své výpovědi důvody pro to, aby bylo možné v jeho případě považovat zemi jeho původu za nebezpečnou.
 2. Krajský soud se po pečlivém posouzení předmětné věci musel ztotožnit se závěry učiněnými žalovaným, přičemž v tomto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud shrnuje, že žalobce většinu svého života (přes 29 let) pobýval

v zahraničí, ať již v Rakouské republice, Chorvatské republice nebo v ČR, od roku 2008 je katolíkem, nebyl nijak politicky aktivní a je zcela zdrav. V prvním pohovoru k předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvod vycestování z vlasti shledal to, že: „*v Chorvatsku v roce 2008 konvertoval z islámu na křesťanství a je z něj katolík*“. V doplňujícím pohovoru k žádosti následně specifikoval, že obavy plynou z toho, že mu v Kosovu hrozí „*to nejhorší*“. Na základě telefonátu se svou sestrou naznal, že je pro něj návrat nebezpečný. Nevěděl ovšem proč, sám potvrdil, že katolictví je v Kosovu zcela běžné a že: „*on sám nechápe, proč by měl mít kvůli své víře problémy*“. Na str. 3 protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který je součástí správního spisu, dokonce dodal, že: „*náboženství nepraktikuje, nezajímá ho*“.

3. Již jen na základě výpovědi žalobce nelze naznat, že by Kosovo v jeho případě nebylo zemí bezpečnou. Žalovaný si ve vztahu k výpovědi samotného žalobce navíc opatřil adekvátní a aktuální informace [dle požadavků tzv. kvalifikační směrnice, a tedy zároveň ty, jež jsou v souladu s ustanovením § 23c písm. c) zákona o azylu], které prokazují, že ústava země garantuje základní práva a svobody, včetně zákazu mučení a jiného nelidského či ponižujícího zacházení. Zakotvuje zároveň svobodu vyznání. Z materiálů rovněž vyplývá, že možné diskriminaci a náboženství čelí spíše srbští pravoslavní poutníci, vůči nimž zaútočili demonstranti a jimž nebylo umožněno získat stavební povolení na opravu jejich kostela. Určitému stupni diskriminace ojediněle čelí zřejmě i muslimové, a to zejména při vyhledávání zaměstnání ve státním sektoru. Katolíci ovšem žádným problémům, které by byly vládou a jejími složkami tolerovány, nečelí. Tvrzení, že by snad z materiálů, které si opatřil žalovaný, vyplývalo něco jiného, je mylné. Krajský soud proto neshledal, že by z tvrzení žalobce a potažmo materiálů založených ve správním spisu (a dlužno dodat že ani z těch, na které odkazoval sám žalobce) vyplývalo, že v jeho případě není Kosovo bezpečnou zemí. Tedy tou, která mu negarantuje základní lidská práva a svobody. Ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení je totiž v Kosovu též zaručena ústavou a dalšími právními normami, které zakotvují i systém účinných opravných prostředků proti jejich porušování. Je zajištěno právo na obhajobu a spravedlivý proces, což zajišťují orgány činné v trestním řízení, jako prokuratura, soudy a policie. Kontrolu dodržování lidských, občanských a politických práv má zároveň na starosti úřad ombudsmana.
4. Žalobce svou výpověď neprokázal a dlužno dodat, že ani nenaznačil, jakým konkrétním problémům by ve vlasti čelil, kým konkrétně a jak by byl ohrožen. Jeho hypotetické domněnky nelze, a to i v souvislosti s dalším obsahem jeho výpovědi, považovat za klíčové ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce zcela rezignoval na to, aby svá vyjádření jakkoliv prokazoval, byť je to ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu jeho povinností. V tomto směru lze také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19, z něhož vyplývá, že: „*Smyslem institutu bezpečné země původu je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně. Jestliže žalobce v dané věci tvrdil a prokazoval nepříznivý stav justičního systému v Mongolsku a stěžovatel měl sám takovou aktuální zprávu k dispozici, pak bylo namíste se s jeho tvrzeními a všemi důkazy založenými ve spise konkrétně vypořádat, a to zejména s tím, zda po návratu stěžovatele do domovského státu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy v podobě mučení za účelem přiznání se k trestnému činu, nebezpečí*

uvěznění a nelidského či ponižujícího zacházení ve věznici.“ Nelze přehlédnout, že smyslem citovaného rozsudku je zejména zvýraznit důležitost zpráv a aktuálních podkladů, která žadatel o mezinárodní ochranu v rámci správního řízení předloží. Žalobce však nepředložil nic (i když mu k tomu byl dán prostor) a s jeho tvrzeními se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí.

5. Krajský soud je toho názoru, že žalovaný vzhledem ke všemu, co vyšlo najevo (viz výše), posoudil předmětnou žádost žalobce zákonným způsobem a v rozsahu, který stanovuje ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K dané věci si na základě toho, co přímo vyplynulo z pohovoru se žalobcem, obstaral dostačující podklady proto, aby mohl jeho žádost vyhodnotit jako zjevně nedůvodnou. Soud z toho důvodu, na základě výše uvedeného, uzavírá, že neshledal namítanou nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil i podložil svůj závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, tj. že byla splněna i žalobou rozporovaná podmínka, že v případě žalobce lze považovat Kosovo za bezpečnou zemi. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

6. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 2. března 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: I. S.